

Arredamento 30 Yaşında:

1989'dan 2019'a DE KORASYON'dan MİMARLIK'a

Arredamento ile ilk ilişkim 1989 yılı başında bir kapalı toplantıya çağrılmamla başladı. Toplantı Han Tümertekin'in o zamanlar Ortaköy'de konumlanan küçük bürosunda yapıldı. Ömer Madra dışında Bülent Erkmen'in, Enis Batur'un, benim ve adını anımsadığım daha birkaç kişinin katıldığı -şimdiki deyimle- bir arama toplantısıydı. Ne konuşulduğunu unutmuşum. Bırkaç ay sonra, defalarca anlattığım gibi, Ömer Madra o devirde varolan Güneş gazetesinin P-EKİ adlı Pazar ekini çıkarmak için Enis Batur'la birlikte dergiden ayrılmış o zamanki sahibi Bülent Özükhan beni İTÜ'deki odamdan aradı, "Dergiyi siz yönetin" dedi ve *Arredamento* maceram başladı.

Ben hiçbir işe hevesle başlamam. Daha küçüklüğümde anneannem "İşlere Türk gibi başlamalı, İngiliz gibi bitirmeli" derdi. Bunun onda historiyografik bir göndermesi vardı. Osmanlı'nın hızlı başlangıcından sonra çürümesini ve ona karışlık İngiliz İmparatorluğu'nun giderek tırmalanın başarısı öyküsünü kastediyordu.

Bana yönelik özel referansıysa, hevesli başlangıçların zamanla taysaması, rutinleşmesiydi. O, aynı heyecanı hep duymak, ama dingin olmak gerektiğini söylemeye çalışıyordu. Öğündünü, bana empoze edilen hemen her şey gibi ters anlamışım. Heyvessiz (yani hiç Türk gibi olmayan biçimde) başlar, tempomu giderek yükseltilirim. Her başlangıçimin öyle olduğunu söyleyeyim. *Arredamento*'ya da öyle başladım. Harbiye'de cephesi 3,5 m kadar olan minyatür bir hanın penceresiz ve boğucu, darmadağın arkası odasına gittim. İçeride unutulmaz Servet Onay vardi. Beni "fotoğrafımız" diyerek Aramis Kalay'la tanıştırdı. Yazı işleri müdürü diye genç bir Hakan Öneş'le de tanıştırıldımları hatırlıyorum. Ben "yayın koordinatörü" olacaktım. Resmen üniversitede çalıştığım için bir derginin sorumluluğunu üstlenmemedim. Üstlenmeye de niyetim yoktu. Zaten birkaç sayı sonra Madra Özükhan'a gidip "Madra döndü, hala bana ihtiyaç var mı" diye sordum. Olumlu yanıtım üzerine kaldım.

